Kinh Ba Sai Biệt

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[11/12/2024 - 07:20 - anhlibrary]
Bài kinh sáng nay đọc qua thì đơn giản nhưng mà nó mở ra cho chúng ta rất là nhiều vấn đề quan trọng. Thứ nhất là những cái người Phật tử sơ cơ cứ nghĩ rằng về trời, về các cảnh trời là cái điều đáng mừng, cái đó nó đúng chứ không phải nó sai. Nhưng mà nó đúng như thế nào? Mà nó sai như thế nào? Khi mà mình nghĩ đó là chỗ tốt nhất để mà mình suy nghĩ không chính xác là nhất, tốt nhất không. Bởi vì theo ở trong một bài kinh khác, thậm chí trong suy nghĩ của chúng ta, trong cái suy luận của chúng ta, chúng ta đã thấy rồi, nhưng mà muốn chắc ăn thì cũng phải dựa vào cái lời Phật, thì trong một cái bài kinh khác, cũng trong bộ Kalama này có trích dẫn Pali đàng hoàng nha. Có trích dẫn xuất xứ và có cái bản Pali gốc, cho chúng ta biết rằng là: lần đó Đức Phật, Ngài dạy cho Chư Tăng, Tỳ Kheo là khi mà có một cái vị trời nào đó mà sắp từ trần, cõi trời, sắp chết thì những cái vị thiên tử mà bạn bè họ nhắc như thế này, đến tiễn biệt như thế này, thì mà trên đó tại sao người ta biết mình sắp chết? nó có những dấu hiệu thí dụ cái hào quang mình nó mờ đi, rồi cái bông hoa trên người của mình nó héo đi, và mình có cái dấu hiệu là giống như chảy mồ hôi vậy đó mà bình thường thì họ là hình sương bóng khói làm gì có. Nhưng mà lúc đó họ cảm giác nó có như vậy, nó nặng nề mà nó bất tịnh gống như là người ta đang chảy mồ hôi vậy đó. Thì lúc đó những vị khác họ biết như vậy mà họ là những người biết Phật pháp họ sẽ nhắc như thế này: mong rằng bạn hãy về được cõi lành và hãy giữ được những cái điều tốt đẹp mà mình đã có. Thì lúc đó một vị tỳ kheo nghe như vậy mới bạch hỏi Đức Phật:
Bạch Thế Tôn, các vị này đã ở cõi trời rồi mà lại chúc nhau là bạn hãy về cõi lành là về đâu? Có phải là quay trở lại cõi trời hay không? và thế nào là cái câu gọi là hãy giữ lại những điều tốt đẹp mà mình đã có là sao?
Đức Phật Ngài trả lời rằng: khi Chư Thiên họ nói như vậy đó, nói rằng bạn hãy về cõi lành là ý họ đó là muốn mình về cõi người. Ý của họ là họ muốn mình về cõi người. Họ nhắm tới cõi người.
Cái thứ hai đó là hãy giữ lại những điều tốt đẹp mình đã có, có nghĩa là tu được bao nhiêu thì ráng tu đừng có bỏ dở nữa chừng, đấy. Bởi vì vừa rồi chúng ta có học bài kinh, mới vừa rồi đây nè. Khi mà mang thân nhân loại có rất là nhiều điều kiện để tu học mà chúng ta không có chịu gọi là trau dồi cho tới nơi tới chốn, thì khi về trời không có cơ hội nữa, và cái khủng khiếp nó nằm ở chỗ này nè. Cái khủng khiếp, phải xài chữ khủng khiếp là về trên đó, theo mô tả trong Kinh ở một bài khác là khi một người có cái phước lành mà đủ để về trời khi mà họ tắt thở rồi đó họ sanh thiên, về ở trên đó họ có cảm giác giống như một cái người vừa thức giấc, chung quanh là thơm ngát, mát lạnh, thơm ngát, và mát lạnh và có những âm thanh cực kỳ du dương, thánh thót vang lên quanh mình, mình mở mắt ra thì cung vàng điện ngọc, và vô số những tiên đồng, ngọc nữ cực đẹp, họ chính là những người mà có phước mà ít hơn mình, tự nhiên họ có mặt quanh mình để họ chầu hầu và họ chào đón mình, đấy, nhớ, đã như vậy. Và từ cái lúc mà xuất hiện trên đó cho đến khi mà chết nó trải qua hàng triệu năm như vậy. Ở những cõi Dục Thiên lâu đó lên tới hàng tỷ năm. Suốt thời gian đó, là chỉ có đi mây về gió, muốn ăn cái gì, muốn thấy cái gì, muốn nghe cái gì thì đều được như ý. Vàng, ngọc, kim cương, quý kim, bảo thạch là không thiếu, không thiếu, và đặc biệt là những vị mà đa tình, lãng mạn là về trên đó là Tiên nam, tiên nữ, đúng là đẹp như tiên, đấy. Các vị biết mà, các vị biết mà, mỗi người có những cái niềm đam mê rất riêng và ở trên cõi trời, những niềm đam mê đó được thỏa mãn, rốt ráo, triệt để, và trong suốt chừng đó thời gian đừng hòng nói đến chuyện tu hành. Đừng hòng, mình ở đây nè, mà tôi nói hoài, mỗi tháng mà mình kiếm được 10.000 dollar/một tháng, mình kiếm được 10.000 là mình đã thấy chùa, miễu, Tam Bảo rồi thấy nhạt nhòa, nhạt nhòa. Thì đương nhiên không phải ai cũng lấy cái định mức 10.000 nhưng mà đa phần, đa phần người Việt mình thì cứ tháng 10.000 thì tu là tu cái gì. Tháng 10.000 mà kêu đi Ấn Độ hành hương, kêu đi qua Miến Điện ngồi thiền là thiền cái gì. Mà các vị biết một tháng bỏ đi là mình thất thu 10.000 các vị có dám đi không? một tháng đi mất 10.000 có dám đi không? nói gì ở trên cõi trời nó sướng như vậy, thế là, thế là, trải qua suốt một thời gian dài đăng đẳng như vậy, không có tu hành, chỉ hưởng thôi, đến một ngày kia khi mà thấy có những dấu hiệu mà mình sắp chết, thì lúc đó mới là hoảng hồn, biết chắc luôn, biết chắc luôn là đường đi xuống là bảo đảm rồi đó, còn đường đi lên hoặc là đường trở lại đây nè, trở lại cái cảnh giới này thì làm sao có, lúc đó mới thấy thấm thía, nhưng mà đó là muộn màng rồi. Trong Kinh nói như vậy.

Cho nên Đức Phật Ngài dạy…mình đọc thoáng thấy bài Kinh không có gì ghê nhưng mà đọc kỹ thấy ghê thiệt. Có nghĩa là đừng mong về cõi trời, mà phải mong rằng cho đến bao giờ chưa có chứng thánh, thì con chỉ muốn có mặt ở chỗ nào mà có điều kiện tu học. Đó là cách nguyện thông minh nhất, không có cõi trời cõi người nữa hết. Mình chỉ mong trở lại… nếu mà chưa chứng Thánh nha thì mong trở lại cảnh giới, nơi chốn, môi trường, hoàn cảnh nào mà thích hợp cho cái chuyện tu học. Ở đó gồm có minh sư nè, thiện hữu nè, rồi cái điều kiện vật chất, điều kiện tâm lý của bản thân để mà tiếp tục tu học. Thì đương nhiên tôi nói cái này nhiều người không đồng ý. Thì nói theo Kinh thì phải nói thôi, còn chuyện quý vị không đồng ý tùy hỷ nha.
Chứ đối với riêng tôi cái hạnh phúc lớn nhất trong kiếp người đó chính là ở được cái chỗ mà mát mẻ, sạch sẽ, an toàn, mà mở mắt ra đó, là minh sư thiện hữu, đó. Đối với tôi đó là hạnh phúc nhất. Sạch sẽ, mát mẻ và thêm cái nữa là an toàn. Đó là nói về môi trường vật chất. Còn về môi trường tinh thần thì chung quanh mình là rất nhiều Minh sư Thiện hữu, cần là có chỗ để mình lắng nghe, cần là có chỗ để mình trao đổi, tham khảo, học hỏi, thì là tại sao chỗ đó tôi mơ là bởi vì chỗ này nè mình có sống một tỷ năm đi nữa thì mình chết cũng chắc ăn. Còn cái kiểu mà thiếu minh sư thiện hữu khủng khiếp lắm, khủng khiếp lắm. Lúc mà cận tử đó mịt mù. Các người không tin thôi, tôi nói không tin thôi, vì không tin nghĩ chết rồi là hết. Trở về với cát bụi không có gì hết mà nếu mà lúc mình cận tử mà mình cũng nghinh ngang, hiên ngang như vậy thì nó đỡ quá, đằng này sợ lúc đó mình nghĩ lại mới ghê chứ, lúc đó mình nghĩ lại mình mới hoang mang biết có không ta, không biết có kiếp sau không ta, lúc đó mới mệt. Cho nên bài Kinh này nó dắt tới bài kinh khác là vậy đó.
Cho nên tôi quay trở lại bài Kinh mà mình đang học bữa nay, đó là Đức Phật Ngài dạy rằng: Nhân thiên dục giới, Phạm Thiên mình không có đụng tới. Ở đây người ta nói Nhân thiên dục giới có nghĩa là những cái cảnh giới mà còn liên hệ đến vật chất nó gồm có hai tầng: Nhân và Thiên. Thiên ở đây là các cõi Dục Thiên, ở đó họ đẹp, họ sướng, và có điều kiện hưởng thụ ngũ dục, gồm có gọi là thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng. Những thứ phải nói là toàn hảo, tuyệt hảo. Đó là cõi Dục, Dục Thiên.
Còn cõi nhân giới, nhân gian là cái gì? thì trong kinh nói nó gồm có các cái hành tinh mà bây giờ khoa học mình thì chỉ có quẩn quanh trái đất mình thôi. Đi xa thiệt là xa, nhưng mà cái xa là xa trong khả năng của mình. Mình chỉ là một đứa bé tập tểnh rời nhà thôi, mình mới đi ra ngoài đầu ngõ bà Tám bán bánh tà lọt, bánh tầm, bà Ba bán cơm tấm, mình tưởng xa lắm. Chứ thật ra qua khỏi cái ngõ này còn vô số những con ngõ, nhưng khu phố, những thành phố, những tỉnh ly, những vùng miền, khu vực, Châu lục mình hoàn toàn mình không biết gì hết. Mình chỉ biết đây ra tới đầu ngõ là có bà Ba bánh tầm, bà Sáu cơm tấm, chỉ biết có hai cái tấm, tầm là mình thấy dữ dội lắm rồi nha.
Thì có bốn cái hành tinh mà cứ lấy giờ….tôi quay trở lại riết tôi ngán quá đi. Cứ một cái thế giới nó gồm có một mặt trăng, một mặt trời, thì trong đó nó gồm có 4 cái nhân gian, và 27 cái cõi trời Phạm Thiên và Dục Thiên thì 27 cõi này gom lại thành ra một thế giới.
Và 1000 cái thế giới như vậy đó nó là một tiểu thiên.
1000 cái tiểu thiên nó là một cái trung thiên.
Rồi 1000 trung thiên như vậy nó là một đại thiên thế giới.
Mà 10.000 cái đại thiên như vậy, nó là một Phật sát. Sát là cái khu vực. Sát là tiếng Phạn chứ không phải là tiếng Hán nha,
[12/12/2024 - 02:28 - anhlibrary]
là Kṣetra không phải tiếng Hán Kṣetra đó, Phật sát. 10.000 cái như vậy là một Phật sát, một khu vực hoằng pháp của một Đức Phật. Khi có Phật ra đời đó là một Phật sát. Khi không có Phật ra đời thì coi như tối thui, thì là ở mỗi một trái lựu nó có gồm nhiều hạt lựu vậy đó, thì mình chỉ quẩn quanh trong một cái hạt lựu thôi, khổ vậy đó. Trong trái lựu của mình thì có bốn hành tinh mà có người ở: trong hành tinh của mình là Nam Thiệm Bộ Châu, còn cái phía có 3 cái còn lại là Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Sa Châu, và Bắc Cưu Lưu Châu. Trong bốn Châu đó cái Châu sướng nhất mà gần giống Chư thiên nhất là Bắc Cưu Lưu Châu. Thì Đức Phật Ngài chọn cái Châu đó để Ngài so sánh với Chư Thiên. Ngài dạy rằng đó là: Sanh về các cõi Trời hoặc là sanh về cái Châu mà cái hành tinh mà Bắc Cưu Lưu Châu sướng thiệt đó, nhưng mà có những cái họ không có bì được với cái cõi nhân loại của mình Nam Thiệm Bộ Châu chỗ nào? là trên đó coi như là rất là khó mà sống đời sống chánh niệm, và không thể có đời sống phạm hạnh như chư Phật dạy, là vì sao, là bởi vì các vị chánh niệm phải dựa vào cái gì? tôi nói thiệt chậm nha, nói thiệt chậm nha, banh cái lỗ tai ra nghe nè, cái Chánh niệm nó khó ở chỗ này nè, nếu mà anh không phải là Thánh, đừng có đụng tới Thánh, người ta là một cõi tâm linh ghê gớm đừng có đụng tới, ta nói phàm, nếu

anh không phải là Thánh thì anh dựa vào cái gì để mà anh chánh niệm? Được chứ không phải là không, khó lắm, khó lăm. Tức là anh dựa vào cái cảm xúc tâm trạng của anh, khó lắm, vì nó trừu tượng, nó vô hình trong khi mình mang thân nhân loại nhất là Nam Thiệm Bộ Châu mình, nó có đắng, nó có ngọt, nó ngọt quá, lâu lâu nó đắng cái cho mình nhớ mình tu. Giống như mình sướng quá có thằng nào nó nhéo mình cái vậy đó, mình nhớ mình tu. Rồi cái hình hài của mình lúc khỏe, lúc bệnh mình nhớ mình tu.

Rồi chưa kể trong sinh hoạt thường nhật của mình có ăn, có uống, nói, cười, đi, đứng, nằm, ngồi, sờ, chạm, đứng lên, ngồi xuống, có té, có trượt, có đủ thứ hết thì thông qua những cái đó thì mình mới có cơ hội mình tu tập Chánh niệm nó dễ, còn cái thứ mà hình sương bóng khói, nó nhẹ tênh như vậy, đi xuyên tường, xuyên núi, chân không chạm đất, tay không chạm vách, không chạm tường chỉ là một làn khói xuyên qua, một cơn gió, một làn khói thì hỏi dựa vào đâu mà tu chánh niệm, chỉ còn có cái quan sát, cái cảm xúc và tâm trạng của mình thôi, mà trên đó sướng như tiên như vậy thì hỏi tu chánh niệm, chánh niệm chỗ nào, khó lắm nha. Giống như mình thấy một cái đời sống thường nhật của mình nè, có những cái hoàn cảnh, có những cái tâm trạng. Có những cái hoàn cảnh, cái tâm trạng này nó dễ có hơn tâm trạng kia.

Thí dụ: quý vị tưởng tượng muốn làm thơ, viết nhạc, vẽ tranh, có những ý tưởng phát minh khoa học mà mình ở trong một cái căn nhà cấp 4, tôn thấp lè tè, trưa nắng nó nóng cho chảy mỡ, cách nhà trước thềm nhà có 2m đó là con đường xe ba bánh, xích lô nó chạy ầm ầm, con nít nó đá banh, người lớn thì ăn nhậu, vợ chồng đánh chửi nhau tưng bừng, cống rãnh, đống rác cách nhà có 3cm thì hỏi vậy chứ bao nhiêu cái cảm hứng âm nhạc, hội họa, kiến trúc, khoa học, tôn giáo, tâm linh, triết học làm sao nó lòi ra nổi, làm sao nó ra? Khó lắm luôn, khó lắm luôn. Hoặc là bây giờ một cái chỗ mà tối ngày mà rượu nồng, thịt béo rồi tài tử giai nhân, âm nhạc sập sình ánh sáng chớp lóe, thơm phức, mát lạnh, ăn chơi trác táng, đổ đốn, hư hèn thì hỏi chứ làm sao mà nó ra mấy cái cảm giác, cảm xúc mà tâm linh mà coi như nhẹ nhàng mà thanh thoát được. Khó lắm, khó lắm, sướng lắm cũng không được, sướng quá cũng không được mà nó khổ quá cũng không được nó phải có này có kia, phải có này có kia. Đó là một túp lều tranh thí dụ như vậy ở vùng nông thôn, có nắng, có gió, có sương sớm, có mây chiều, có trăng khuya, có tiếng gà gáy, có tiếng thạch sùng, có tiếng tàu chạy ở ngoài sông, thí dụ như vậy, có này có kia, có bữa ăn rau luộc, có bữa ăn bầu nấu canh, khổ qua xào, bữa no, bữa đói, bữa thiếu, bữa đủ, vậy nó tu nó được. Chứ còn cái thứ mà hai cái bối cảnh mà hồi nãy tôi vừa nói, tu mà tu cái gì, khó lắm.

Cho nên, Đức Phật Ngài mới dạy là so với nhân thiên các cõi thì cái cõi mình nè, có Chư Phật ra đời, có Minh sư Thiện hữu và về đời sống thường nhật thì có sướng, có khổ, có đắng, có ngọt, có chát, có bùi, nó đủ hết thì mình mới tu được. Cho nên, mình thấy đây bài kinh này nói cho mình cái gì? Bài kinh này nói một chuyện rất là quan trọng:

Đừng ham về chỗ sướng, mà chỉ cầu về cái chỗ có điều kiện tu hành. Tôi đã nói không biết bao nhiêu ngàn lần, chúng sanh trong đời này nó gồ có 04 hạng:

- Sống trong cái quả lành mà tạo toàn nhân xấu, sống trong quả lành mà tạo toàn là nhân xấu.
- Cái hạng thứ hai là sống trong quả xấu mà tạo nhân lành.
- Cái hạng thứ ba là sống trong cái quả lành, mà tạo cái nhân lành.
- Và hạng thứ tư là sống trong cái quả xấu và tạo cái nhân xấu.

Thì tổng cộng trong vô lượng vũ trụ thì không nằm ngoài bốn trường hợp này:

Trường hợp một là sống trong quả lành mà tạo nhân xấu là sao? Sống trong quả này mà tạo nhân ngược lại mới ghê chứ. Có nghĩa là sinh ra nó giàu, nó giỏi, nó đẹp, nó sướng, rồi suốt ngày của nó toàn là những cái đầu nó toàn là bậy không, nói bậy, nghĩ bậy, làm bậy, cái hạng này được gọi là sống trong cái quả lành mà làm toàn là nhân xấu không là vậy đó. Thì Chư thiên là 99,9% lọt vô cái hạng một này nè. Sống trong cái quả lành mà tạo toàn nhân xấu không.

Rồi cái hạng thứ hai là sống trong cái quả xấu mà tạo nhân lành là sao? Bệnh, bệnh hoài. Bệnh, xấu, nghèo, dốt, ở cái chỗ một cái xã hội, một đất nước không ra gì, nhưng mà lòng hướng thiện, hướng thượng đó, biết quan tâm cái đời sống tinh thần, biết sống chánh niệm, biết từ tâm, biết trí tuệ thì cái hạng này sống trong quả xấu mà biết tạo nhân lành.

Còn hai cái hạng sau khỏi giải thích quý vị biết rồi. Sống trong cái quả lành mà tiếp tục tạo nhân lành, có tiền, có học thức, có sức khỏe, có nhan sắc, nhưng mà cũng có biết có kiến tạo một cái không gian riêng tư tại gia, để mà tiếp tục thiền định, nghiên cứu kinh điển, trầm tư, thấm thía, gặm nhắm và tiêu hóa lời Phật, nhưng mà cái loại này, cái hạng này nó hiếm lắm.

Tôi về Việt Nam, tôi có thấy, người ta có mời tôi tới một vài cái Đạo tràng tư gia. Mình bước vô một cái, mình ngại thiệt, mình sợ cái chân của mình làm dơ cái nền gạch của người ta, thơm ngát và mát lạnh, cái gì mà tốt nhất là họ bèn đầu tư cho cái cơ ngơi đạo tràng, sang đẹp. Nhưng mà tôi hơi giật mình đó là gia chủ có biết giáo lý không? có không? hay là cứ ăn rồi đi kiếm, chạy theo thầy là do tác động của mạng xã hội, do nghe đồn. Trong kinh nói, chúng ta có nhiều cách tìm đến với thầy bạn, đa phần là toàn theo tin đồn mà tìm tới, do cảm nhận chủ quan mà tìm tới vì bản thân mình vốn liếng không có nhiều. Cho nên, theo ai cũng theo bằng quan điểm chủ quan. Bản thân giáo lý không học, cái này mới chết, tôi nói một tỷ lần, giáo lý thì không chịu học vì sao? vì tự thân không có nhu cầu, đấy. Khi không có nhu cầu thì nó bèn không học. Mà khi nó không học thì bây giờ nó có mở tám trăm cái đạo tràng đi nữa, thì một, là nó tự nó tu. Nó tu bằng cách nó pha bình trà đắt tiền, rồi nó ngồi nó đốt trầm, mở ba cái nhạc Zen, bữa, hai bữa nó nản, bởi vì nó thấy rỗng, rỗng tuếch, rồi bắt đầu đi rước thầy, bạn về, xin lỗi chứ mình dốt mà thầy bạn mình lựa nó cũng lựa bạn theo cái chuẩn dốt của mình thôi. Cái chuẩn chủ quan của mình, mệt, đó. Cho nên nhiều khi sống trong cái quả lành nhưng cái điều kiện tạo nhân lành rất khó, khó lắm luôn, trong khi bản thân mình đẹp nè, khỏe nè, giàu nè. Ba cái đó là mình không có ngán ai hết, mình không có tu. Nhưng mà tưởng sao là vì mình không có giáo lý, Văn, Tư, Tu mình bị thiếu, rồi đi rước thầy bà về truyền cho mấy cái thứ tào lao, bí đao, đến một lúc nào đó mà tỉnh giác lại thì trớt quớt. Bởi vì tôi nói thiệt, tôi tới mấy cái chỗ đó tôi thấy tôi chạnh lòng nhiều hơn là tôi thích, không thích chứ không phải là nhiều hơn mà không thích luôn, sợ lắm luôn. Sợ luân hồi mà quay trở lại đó là nếu may mắn, có điều kiện mà được như vậy thì chết rồi đi về đâu? Cái đầu thì rỗng, giáo lý không có, Thiền là thiền cái gì? Tụng kinh là tụng cái kinh gì? Tụng có hiểu hay không? nó khổ vậy đó, giáo lý không có, giống như toán, lý, hóa không có thì cái vị làm ăn cái gì trong cái trong cuộc đời này, không toán, lý, hóa, OK. Mình chỉ có đói ăn, khát uống thì được chứ không có toán, lý, hóa thì có rất nhiều cái chuyện trong đời sống này mình bó tay, không phải rất nhiều mà 90% là bó tay, kẹt cứng. Thí dụ như bây giờ mình nghe nói một cái độc tố gì đó, một cái tên mà nó có tối thiểu có High School nó học trung học, nó từng học hóa chất thì cái bài của cái khóa học High School của Trung học nó không có gì nhiều, nó có khỉ gì nhưng ít ra mình có học thì mai mốt mình nghe nói cái độc tố, cái toxic, tự nhiên mình hình dung ra là cái gì. Còn một cái người không biết chữ họ nghe nói độc tố họ trớt quớt vì bản thân cái chữ độc tố họ đã không hiểu rồi, bản thân cái chữ toxic họ cũng không hiểu rồi. Khổ vậy đó. Mà nếu mà mình có được cái kiến thức của một y tá, Dược sỹ, một bác sỹ, thậm chí một nha sĩ, cái sĩ sĩ đó là được rồi, mình nghe nói độc tố, mình nghe nói dưỡng tố, mình nghe nói tới ăn kiêng, mình nghe nói phòng bệnh, chữa bệnh, mình hiểu nó khác. Tại vì mình nằm trong cái đám sĩ mà: Dược sĩ, nha sĩ, Y tá, bác sĩ, sĩ, sĩ, tá, tá đó là mình thấy khác rồi. Còn đằng này mình mù tịt mình không biết gì hết, y chang như vậy, y chang như vậy. Mình mù tịt đi vô trong đạo thì nghe nói chánh niệm, thì mỗi cha giảng cách. Mà nó khổ cái chỗ này nè, cái thời mạt pháp người dốt không có đủ can đảm nhận mình dốt, vì tự ái, chưa kể vì danh, vì lợi đâu có dám nhận mình dốt, rồi thêm cái chỗ đó khi bản thân mình dốt, mình đâu có sợ tội, khi mà mình nói bậy mà đi rao giảng tuyên truyền mấy cái tào lao, mình đâu có ngại, mình không có lòng nghĩ tới đại cuộc, mình không có nghĩ rằng những câu nói mà vô thưởng, vô phạt thiếu trách nhiệm của mình hôm nay nó để lại nguyên một đống chất nổ sau này cho nhân loại, mình đâu có biết, mình chỉ biết những lợi ích trước mắt thôi, dễ sợ như vậy. Và nãy giờ có những cái người mà những con mọt sách chắc cũng đang khó chịu là sao tôi nói toàn là cái chuyện gì không nói vô Kinh. Bởi vì nó là cái nền, lót nền trước rồi mới giảng cái Kinh này.

Trong Kinh này nói rất rõ, trong chú giải đó, Atthakatha nói không có nhiều nhưng tôi coi trong Tika đó nha. Bây giờ quý vị mới thấy nó lòi ra cái chuyện là mình học đạo, mình không có vốn liếng, mình không có công cụ, không có cái phương tiện, khó lăm.

Thí dụ như kinh này nè, mình liếc mình thấy cái Chánh Kinh tôi hiểu rồi, thì thôi cái loại này tôi lạy. Cái loại mà liếc vô thấy mà nói tôi hiểu rồi, tôi lại cái hạng này nhưng mà cái hạng cẩn trọng thì bây giờ không có cái điều kiện để mà đi vào ở trong cái chú giải và phụ sớ thì chết. Cái chú giải có bài kinh Tiṭhānasuttaṃ nè. Chú giải Atthakatha chánh sớ nói sơ sơ, nhưng nói sơ sơ thí dụ như giải thích..Trong cái Chánh kinh nói là ở Bắc Cưu Lưu Châu, và Chư Thiên không có điều kiện sống phạm hạnh, tại sao? trong đó chỉ nói đơn giản là tại vì Chư Phật Độc Giác, Toàn Giác không có ra đời ở đó, cho nên không có ai làm mẫu để mà mình theo, đấy. Rồi trong Tika thì nói nhiều, nói nhiều về cái Bắc Cưu Lưu Châu, nói chủ yếu luôn, Bắc Cưu Lưu Châu tôi nói nhanh nhanh tôi giảng vô Chánh Kinh nha. Cái Chánh Kinh này đặc biệt lắm, Chánh Kinh này đặc biệt. Đó là ở trong Tika nói còn tối đa là 01 tăng kỳ không, ở đó không

hề có khái niệm gọi là vợ chồng, cha mẹ, con cái không có, mà trong tiếng Pali kếu là gì ta? là Amamā, rồi gì nữa? Apariggaha.
- Apariggaha là không có nắm níu.
- Amamā là không có ý niệm sở hữu.
Ở đó không có cái khái niệm vợ chồng của tôi, con cái của tôi, cha mẹ của tôi, mà ở đó không có khe sâu, vực thẳm, gai góc như là ở cái hành tinh của mình, ở đó nó tạo toàn là những cái ngọn đồi mà thấp, và phủ đầy cỏ xanh, trên trời thì coi như trời xanh, mcái gì thì tới có những cái cội cây gọi là cây như ý. Mình muốn ăn cái gì chua chua đó là mình thò tay lên là mình hái xuống, mình bữa đó mình nổi hứng mình muốn ăn cái gì ngọt ngọt, cái gì mà nó giống như hôm qua mình ăn vậy đó là bữa nay là có y chang vậy [27:25]
[13/12/2024 - 03:27 - anhlibrary]
Áo quần bữa nay mình muốn mặc màu tím nè, mà tím hoa cà, tím hoa sim, màu xanh lá mạ, xanh nõn chuối, mình muốn mặc màu hồng phấn hay là màu vàng chanh, vàng mỡ gà vậy đó, cái quần nó dài dài một chút mà, cái áo hơi lở lở, lửng lửng xẻ tà, xiết eo một chút là y chang như vậy, cái nón nó lệch lệch chút, có, y như vậy. Và trên đường mình đi tung tăng hoa bướm, mình gặp cái đứa nào mình thích, mình bèn đưa nó vào trong bụi, thì cây, tàn cây tự động rủ xuống trong ít lâu rồi hai đứa chia tay nhau như chưa hề quen biết, ít lâu sau, người nữ có mang, không hề đau đớn cứ như ăn no vậy. Đúng ngày đúng tháng thì tìm một chỗ nào đó bài tiết chứ không phải sinh sản, chỉ bài tiết chứ không phải sinh nở. Nó sướng như vậy, không có trải qua cái nó không... Ở bên đó không có khái niệm vượt cạn, không có khái niệm vượt cạn, nó sướng quá mà sao thì nó giống như bài tiết vậy đó, xong rồi thì đứa bé nó ra nó nằm ở đó, rồi cái bà mẹ sau khi mà bài tiết xong rồi bỏ đi, không có cái tình lân mẫn mẫu tử gì hết, thì đứa bé nó cứ nằm đó, mắt tròn như viên bi ngó trên trời xanh với một cái niềm hy vọng và một tương lai tươi sáng. Thì lát sau có khách đi đường thấy đứa bé nằm mà nó mồ côi, mồ cút thì họ biết, họ biết vì ở đó với nhau đưa ngón tay mình, nam, nữ, già, trẻ không là vấn đề, bất cứ ai, everybody, bất cứ ai, đi ngang là cứ thấy nó nằm là cứ đưa ngón tay cho nó bú, nó bú no nó nhắm mắt lại, ngậm ngón cái, quào quào ngón trỏ là đi ngủ, đúng thời gian nó biết đi, biết chạy và nó hòa mình vào trong cái xã hội đặc biệt đó và cứ sống như vậy, tối thiểu là 1.000 tuổi. Khi mà đến cái ngày mà chết thì sao? tự động kiếm cái chỗ nào thấy mệt mệt là nằm đó đi luôn, ngủ rồi đi luôn, và người ở đó khi chết rồi không có đọa chỉ có sanh thiên nhưng mà cái vấn đề nó kẹt ở chỗ này. Họ quay trở lại Bắc Cưu Lưu Châu thì họ sẽ không đọa, nhưng mà không chắc là được quay lại thế là có nhiều người chết rồi sanh thiên mà cái cú sanh thiên mới mệt, về trời rồi là cái khả năng mà đọa là 200% chứ nếu mà họ quay lại Bắc Cưu Lưu Châu thì họ không có đọa bởi vì sao? Vì dân ở đó là họ có cái đời sống...Ở trong Kinh gọi là cái giới tự nhiên, tức là tự nhiên họ có lòng lân mẫn và thương người, thương chung chung chứ không có thương cá nhân, gia đình mình nha, không, có lòng thương người, không có lòng tham vì trên đó trong Pali gọi là Amamā – Apariggaha là không có khái niệm sở hữu, không có khái niệm sở hữu, họ không có khái niệm sở hữu đây là nhà tôi, đây là đồng hồ, nhẫn, dây nịt, mắt kính, đây là vila, đây là ruộng đất, đây là chồng vợ, cha mẹ, không, họ không. Họ cứ tung tăng vậy đó. Cái đó mới đúng là một cái vùng gọi là vô sản chuyên chính mà bậc thầy, có nghĩa là làm theo năng lực mà hưởng thụ theo nhu cầu, là đúng là bên đó, đúng chuẩn, không có cái vụ mà bè phái rồi giai cấp đấu tranh, không cần, không cần. Tự nhiên nhà nhà, người người đều được hưởng cái quyền lợi giống hệt nhau và không cần thiết phải tích lũy, phải lừa dối. Bởi vì tôi lừa anh tôi lừa cái gì, tôi lừa cho đã…thứ nhất là cái gì mà tôi cần, tôi và anh đều có khả năng có được giống nhau, thì lừa là lừa cái gì, tôi chỉ lừa anh khi nào các anh có, tôi kiếm không được, đó. Hoặc là chỉ có hai người mình mới có, còn thiên hạ không có thì tôi mới lừa. Còn đằng này nhà nhà, người người ai cũng giống như ai. Các vị có thấy ai mà trong xã hội mình có ai lừa người khác để lấy một nắm cỏ khô hay không? không có, bởi vì một nắm cỏ khô bước ra đường có một nắm sỏi, nắm đất ngoài đường có. Có đất nước nào, có xã hội nào người ta lừa nhau để mà lấy nắm một cát không? không có. Bước ra đường là có rồi mà nó không có giá trị gì hết thì lừa nhau làm cái gì? nha, vấn đề nó nằm chỗ này.
Bài Kinh này nó sâu ở chỗ này: Khi mà ta không coi trọng cái gì hết thì ta sẽ không vì nó mà nặng lòng, và càng không vì nó mà làm cái điều bậy bạ. Bài Kinh này nó sâu, nó sâu ghê lắm.
Thứ hai khi mà chúng ta bỏ bớt cái khái niệm sở hữu, bỏ bớt cái khái niệm tư hữu thì tự nhiên chúng ta dễ dàng hòa tan vào nhau, đan xen, hòa quyện vào nhau thành một khối thống nhất tổng hợp, đấy. Và lúc đó thế giới mới đúng là thế giới Đại Đồng, cái đó mới đúng là Tịnh Độ nhân gian, đó, cái đó.

Tất cả những khái niệm mà thế giới Đại Đồng hay là Tịnh Độ. Vậy tất cả những khái niệm đó chỉ có thể thực hiện được thông qua cái tinh thần của chánh pháp. Anh đừng có hòng mà anh đem cái đầu mà Phàm phu sình lầy của anh mà anh tạo, đừng hòng, cái đó không có, bởi vì ai cũng tư hữu hết, ai cũng tư hữu hết, ai cũng nghĩ cái phần mình hết thì bây giờ anh có làm cái gì đi nữa thì cuối cùng cũng kín đáo hình thành những giai cấp, kín đáo hình thành một cái bè đảng mà cũng dối trá, gian tham, lật lọng, lừa thầy, phản bạn nó không thể khá được, đấy. Trong khi tất cả phải buông hết mà muốn cho người ta buông thì không phải là làm cho người ta nghèo, mà không phải đẩy xuống tất cả nó thấp tè như nhau mà phải nâng lên cao bằng nhau, cái Đại Đồng đó mới xài được, chứ còn Đại Đồng bằng cách mà đẩy cho xuống sình hết thì Đại Đồng mà cái đồng đo xài không nổi nha. Thì là do cái phước, ở đó không có nhu cầu sở hữu, không có nhu cầu sở hữu và trên Chư Thiên thì dĩ nhiên họ cũng có những cái đặc hiệu, có những lợi thế của Chư Thiên, họ có những cái lợi thế của Chư Thiên mà coi như là loài người không có.
Thí dụ như trong đây nói trong Chư Thiên trên cõi Bắc Cưu Lưu Châu thì không có Amamā – Apariggaha, rồi cái gì nữa.
Amamā có nghỉa là họ không có.
Amamā – Apariggaha, hai cái này nó giống nhau. Cái về người, cái tình, cái sở hữu vật chất. Thì Không có cho rằng đây là của tôi của ta. Không có chấp thủ cái sở hữu xác định chủ quyền, biên giới biển đảo gì hết.
Cái Niyatãyuka là cái người mà Bắc Cưu Lưu Châu cái tuổi thọ nó cố định, không có cái chuyện mà sanh ly tử biệt hoặc là lâu lâu cái hết hồn sợ chết là không có vì sao? Vì đứa nào cũng sống bằng nhau hết.
Còn cái cõi của mình nó hơi ghê chỗ này, đi ra đường bất cẩn xe cán, tối mà xỏ chân vô dép không cẩn thận rắn nó đớp. Vô rừng cây ngã, đá đè mà nói chung là vì cái đời sống, cái mạng, cái thọ mệnh của mình đó nó không lấy gì làm chắc cho nên mình cứ phập phồng hoài. Còn bên đó Niyatãyuka là bên đó chắc cú là đẻ ra là nó sống chừng đó chứ không thể nào sống ít hơn được.
Rồi cai tiếp theo là Vsesagunã: có nghĩa là cái hạnh lành căn bản, hạnh lànhh đặc biệt của họ đó tức là họ đẻ ra là coi như điều phải là: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, trung trinh, tiết liệt, nam hào kiệt, nữ anh thư coi như không hề có cái chuyện mà gian dối lật lọng, không có cái chuyện mà lừa thầy phản bạn, mãi quốc cầu vinh là không có. Niyatãyuka là vậy đó. Cái hạnh lành căn bản.
Còn Chư thiên họ có cái điểm đặc biệt đó cũng là Dibbena ãyunã: Tức là họ sống lâu. Cái ông Bắc Cưu Lưu Châu này ổng sống lâu thiệt, cái tối thiểu của ổng là 1000. Còn Chư Thiên thì cái tối thiểu đó, Chư Thiên mà cõi Tứ Thiên Vương nha, tối thiểu họ cũng phải là 9 triệu năm, 9 triệu năm nhân loại. Đó là nói Dục Thiên, Dục Thiên tối đa là 9,5 tỷ. Còn Phạm Thiên không có tính bằng tuổi, bằng cái năm tháng nhân loại nữa mà tính bằng cái đại kiếp.
Thí dụ như 1/3 Đại kiếp hoặc là hai tiểu kiếp, ba tiểu kiếp, thí dụ như vậy, chứ không còn tính bằng cái thời gian của nhân loại nữa.
Còn Dục Thiên, mấy cái ông còn hưởng dục thì còn có tâm sân, hễ còn có tâm sân sống không có lâu. Nhớ cái đó hễ còn cái tâm sân thì tuổi thọ nó không thể sánh ngang nhật nguyệt được, đặc biệt như vậy. Mà tâm sân là đi một cặp với cái gì ta? Là hưởng thụ vật chất, hưởng thụ vật chất nó gồm có tình cảm nam nữ nè, ăn uống nè, nhậu nhẹt, chích hút, nghiện ngập tất cả những cái này nó được gọi là vật chất. Còn thích nhìn cái đẹp, nghe, ngửi, nếm, đụng, cái hay ho, thì cái đó gọi là hưởng dục. Mà hễ ở đâu có hưởng dục thì ở đó còn có sân hận, còn có bất mãn, còn có sợ hãi, nhớ. Cái bài Kinh này nó sâu, nó sâu lắm luôn. Nó sâu chỗ này, ở đâu còn có thiết tha hưởng dục. Dục có nghĩa là các thứ vật chất gồm có cả tình dục nam nữ. Ở đâu có mấy cái này thì ở đó có còn có sợ hãi, còn có hờn giận, ghen tuông, bất mãn. Ở đâu không có cái hưởng dục thì ở đó mới không có sợ hãi, hờn giận, ghen tuông, bất mãn, đấy, đặc biệt như vậy. Và khi không có hai cái này thì tuổi thọ của họ sánh ngang nhật nguyệt, ghê vậy đó.
Cho nên Chư thiên là họ cũng là hưởng dục, nhưng mà mình thấy càng lên cao cái hưởng dục càng ít, thì sống càng nhiều. Và cuối cùng lìa khỏi Dục Thiên về Phạm Thiên sống bằng cái thiền lạc, sống bằng cái niềm vui của người thiền định thì tối ngày cứ hít thở mỉm cười, nói kiểu Làng Mai, hít thở mĩm cười, sống mới lâu. Còn tới giờ nghe ben nhào xuống làm tô đó là chưa khá. Rồi là nói cười cười nhưng mà cái này nói theo Kinh chứ tôi không có bịa, ông đừng có cười rồi.
Tiếp theo là Dibbena vannena là sao? Nó đẹp lắm, đẹp lắm, cái đẹp của Chư Thiên là sao ta? Là đẹp như ý. Đẹp như ý có nghĩa là cái dung sắc, cái hào quang của họ, họ có thể chuyển đổi xanh, vàng, đỏ, tím như họ muốn và cái đẹp của họ được xem là cái đẹp chuẩn mực.

Thí dụ có một lần đó Đức Phật sắp Niết bàn, có buổi chiều Ngài đang ngồi, có Chư Tăng đông lắm, thì có nguyên một đoàn xe ngựa bạch mã mà cái thùng xe cũng sơn trắng. Rồi mấy ông hoàng, công chúa, quận chúa, hoàng tử trên đó cũng mặc đồ trắng, dây cương, rồi cán roi gì đó đều trắng hết, mọi cái trang phục của họ đặc biệt lắm. Thì Đức Phật Ngài dạy Chư Tăng: Này các Tỳ Kheo nếu ai trong số các ngươi tại đây mà chưa từng thấy tận mắt nhìn thấy Chư Thiên Đao Lợi thì hãy nhìn mấy người này, chỉ có thể nhìn mấy người này mình có thể hình dung được. Mình nghe đó, mình thấy trong cái câu đó là không có Phật pháp, không. Ngài muốn cho, Ngài muốn gợi ý cho những vị phàm tăng mà không có thần thông, thấy cái đẹp của trên Chư Thiên nó chuẩn mực là như vậy. Nó đẹp là sao? không thiếu, không thừa, cái chỗ đo, cái eo áo đó phải siết tới đó là ngưng, cái độ dài, độ ngắn tới đó là ngưng, cái rộng, cái hẹp đúng tới đó là ngưng, màu chuẩn mực không quá này, không quá kia. Nhìn vào là không biết sửa chỗ nào. Cái đó không biết chê chỗ nào, chứ không phải biết sửa chỗ nào, mà không biết chê chỗ nào, trang phục người đẹp nhờ lụa mà, rồi nói về trang phục. Còn nói về con người đó: mắt, tai, mũi, lưỡi, ngón tay, ngón chân, ánh mắt, nụ cười, vành tai, vầng tráng, không thiếu, không thừa cái gì cả. Còn con người mà đè ra là... mình nè, mình mà đè ra là sửa đã luôn. Thậm chí đập hết xây lại nha, mình là đập hết xây lại. Nhưng mà Chư Thiên thì không chuẩn mực, đẹp hình mẫu chuẩn mực của vũ trụ, đấy. Cho nên Chư Thiên là Dibbena vannena.

Dibbena sukhena tức là Thiên lạc là sao ta? Ở trên đó thì coi như là suốt cả đời mấy chục triệu, mấy tỷ năm như vậy, mấy trăm triệu năm không hề có một giây bị nhăn mày, nhíu mặt, không hề bị một tí đau đớn về thiên nhiên, về sức khỏe, về cơ thể, về nội tạng, một chút vấn đề ngoài da không có. Họ là hình sương bóng khói mà, hình sương bóng khói. Đau cái chỗ nào, khó chịu chỗ nào, không có, thơm ngát và mát lạnh suốt cái thời gian tuổi thọ. Cho nên cái hạnh phúc của họ không bì được. Cho nên cái điểm đặc biệt của Bắc Cưu Lưu Châu là gì ta? là không có sở hữu, rồi cái gì nữa? Tuổi thọ cố định, rồi cái gì nữa? Có cái hạnh lành căn bản. Còn điểm đặc biệt của Chư Thiên là gì ta? Đó là sống lâu như nhật nguyệt, nhan sắc không gì bì. Thứ ba đó là sung sướng đó là không tả siết.

Nhưng mà riêng cái anh nhân loại cõi mình nè có ba cái điểm đặc biệt, và ba điểm ngon lành nhất:

- Một là Sūrā là bravel, mình là can đảm lắm luôn, mình mà, khi làm ác dám ôm bom tự sát, dám cặp nách một con mã tấu lao vào một rừng người xả ồ ạt như chém chuối. Khi hành thiện dám banh da xẻ thịt, móc ruột, móc mắt hiến tặng không hề nháy mắt, chỉ có cái Châu mình nó lỳ như vậy, nó chì như vậy. Mấy cái cảnh giới khác nó làm gì có chuyện vừa gặp Phật mà nhào xuống cúng dường thân xác. Nhưng mà cõi mình nó dám chơi đó, dám chơi đó. Và tôi nói cái này dĩ nhiên thì bà con có quyền không tin, cứ coi như tôi lừa dối Tam Bảo, chứ tôi nghĩ tôi gặp Phật là cái chuyện đó tôi không tiếc, bởi vì làm cái gì cho Phật mà mất cái mạng mình không có tiếc, phải nói như vậy, vì mình dân Nam Thiệm Bộ Châu mà. Bình thường mình nhát đó, nhưng đúng cái chuyện đó, đúng cái chuyện đó thì là... nhưng mà phải ráng cầu nguyện, đúng cái chuyện mà chuyện lành chứ mà chuyện trời ơi mà can đảm thì bậy lắm. Thí dụ như ăn rồi đua xe, rồi chung ở dưới gầm máy cái chiếc xe tải đó, hoặc là bungee (bungee jump), cột dây vô eo rồi nhảy từ núi cao hoặc là nhảy dù từ trực thăng hay là trượt tuyết ở những cái vùng mà cheo leo nguy hiểm ngàn trượng mấy cái đó, mấy cái gan đó xài không có được, nhưng mà dân Nam Thiệm Bộ Châu nó vậy đó. Đối với tôi anh hùng không phải là gan dạ mà cách thiếu tính toán đó là liều mà liều ngu. Cái này mới anh hùng nè: chuyện giúp người, vì giúp người mà bất chấp, cái đó mới anh hùng vì hành thiện, vì tu tâm, vì tu thân mà bất chấp sống chết, cái đó mới là anh hùng, đấy, nhớ.
- Cái thứ hai là Satimanto: Chánh niệm. đấy là Chánh niệm, như hồi nãy tôi nói đó, trong cái hình hài bản thân, và điều kiện xã hội, điều kiện sinh học, điều kiện thiên nhiên, nhớ nha. điều kiện sinh học của bản thân, điều kiện thiên nhiên, điều kiện xã hội, điều kiện sinh hoạt thường nhật. Tất cả những cái điều kiện này cộng lại nếu mà anh muốn tu chánh niệm rất dễ, ở cái cõi của mình rất dễ, đấy. Điều kiện sinh học, điều kiện thiên nhiên, điều kiện xã hội, điều kiện sinh hoạt. Trong khi đó ở mấy cõi kia là trớt quớt.
- Cuối cùng là Brahmacariyavāso, nghĩa là cái đời sống thanh tu khiết bạch, sống phạm hạnh đấy, thì cái này ở mấy chỗ kia khó lắm, sướng quá, sướng quá. Còn cõi mình có đắng, có ngọt, có sướng, có khổ, có nhục, có vinh, có khen, có chê, có thăng, có trầm, có này, có kia. Cho nên, cõi mình Chư Đại Thánh như là Đức Phật Toàn Giác, Độc Giác, các vị đạo sĩ chứng thiền họ mới coi cái đất này là đất lành để họ chọn lấy rồi ra đời, đấy, để mà hoằng pháp độ sinh, và hoàn tất cái đạo nghiệp bản thân. Còn riêng về mấy cái cảnh giới kia nó trớt quớt, thấy nó vậy chứ. Nó để nó là mấy cái resort, vacation vậy thôi chứ còn nó giống như Spa không ai đi nghiên cứu khoa học, đi sáng tác âm nhạc mà trong cái Spa, cái resort, khó lắm. Phải trở về cái chỗ nửa này nửa kia, chút thiên nhiên, một chút nước suối, rau rừng, rồi đó, vậy đó,

nắng gió, sương khuya, vậy đó mới được, chứ sướng quá hoặc khổ quá khó, khó lắm luôn. Như hồi nãy tôi mới nói, ở cái chỗ mà bụi nè, rác nè, nắng nè, ồn nè, tôi ớn mấy cái này dữ lắm, bụi, rác, nóng, ồn, không có làm được cái gì hết, không có được. Cho nên trong chú giải có nói thế này: Sướng mà sướng tuyệt đối như là cõi trời, như Bắc Cưu Lưu châu tu cũng không được; mà Khổ quá như địa ngục, như các cái cõi đọa, cũng không tu được. Trời ơi bên Thụy Sỹ nó đẹp như vậy đó, nó mát như vậy đó, thơ mộng lý tưởng như vậy đó mà có nhiều bửa tôi đi bộ trên núi gặp mấy con giun, mấy con ốc sên mà nó bò ngang đường nhựa buổi trưa tôi ngán. Trời ơi hết tu rồi, mấy con này phải mát, ướt, nó mới ở được. Mà bây giờ nó bây giờ nó nghĩ sao mà nó từ bỏ cỏ dưới đất mà di chuyển qua một cái vùng khác, cách đó vài mét thôi, mà nóng như vậy đó. Mà tôi lại lần nữa mang thân được sống ở Thụy Sỹ rồi đó, đối với tôi Thụy Sỹ đối với tôi nó là cõi trời nhỏ, cõi trời nhỏ trên trái đất này, nói về nhiều mặt, nói về nhiều mặt, Thụy Sỹ là cõi trời. Vậy đó chỉ cần mang cái thân con giun, con sên là thấy thua rồi. Nói gì là giun, sên ở nơi khác. Lúc đó có lần tôi ở Đức, tôi ở bên Đức, chỗ tịnh thất của tôi cần sửa chút ít, cho nên thợ hồ họ tới họ trộn vữa để họ tô. Buổi chiều trước khi họ về, họ rửa mấy cái bay, mấy cái xô hồ, họ rửa xong, họ đổ, họ đổ nước xuống bãi cỏ bên hè nhà. Trời ơi cái cảnh nhìn khiếp đảm sợ và hãi tóc lông dựng ngược. Tức là cái nước xi măng nó vừa đổ xuống một cái là từ ở dưới lòng đất nó vọt lên gọi là không biết bao nhiêu là mấy con giun nó mặn, nó mặn mà nóng. Tại vì cái nước xi măng mình rửa, mình tiếp xúc bằng bàn tay mình đâu có biết, nó rất là mặn, nó rất là nóng. Tại vì con giun nó đâu có da, quý vị biết con giun, thì tùy mình nói không có da hoặc da mỏng thì tùy, nói sao cũng được. Nhưng mà đại khái là cái xúc giác của nó cực kỳ nhạy, cực nhạy. Cho nên đó là khi mà cái nước rửa bay hồ, nước cái xô vữa, xô đựng nước vữa đó mà rửa mà đổ xuống, trời nó nhảy vọt lên. Quý vị thấy tôi kể chuyện tào lao. Tôi muốn nói cái gì? co nghĩa là một chút đau khổ là đừng hòng mà tu, chút xíu thôi. Tôi sợ nhứt là bụi, nóng, ồn, rác, sợ lắm luôn, sợ lắm luôn. Cho nên hoặc là, nói đó thì người ta tin nhưng mà nói cái khác người ta nói mình giả dối chứ thật ra cái sướng cũng đáng sợ lắm, tôi sợ nhất là cái cảnh mà phải ở trong một cái chỗ mà cung vàng điện ngọc, vào ra, kẻ hầu người hạ, rồi ăn uống phải tuân theo nguyên tắc này, nguyên tắc kia, thưa bẩm, rồi mâm vàng chén ngọc rồi đó, nghe thì nhiều người mà ba dớ nghe ham chứ cái đó cho con lạy. Có bao nhiêu tiền, chuyển hết vô trong nhà băng cho tôi, nha. Gửi hết cho tôi rồi tôi sống kiểu như Hoài Linh vậy đó, ngồi kiểu nước lụt vậy đó, nằm bắt chân chữ ngũ, chữ bát vậy đó tôi thích, chứ còn mà tôi thấy cái kiểu mà trời đất ơi, vàng son chói lọi rồi cái kiểu hoàng gia, quý tộc nhức cái đầu, đó là đừng hòng mà tu hành, tối ngày nội mà chỉ bận tâm ba cái ruồi bu đó cũng khỏi tu, làm sao có brahmacariyavāsa. Có phạm hạnh mới được. Khi mình bận tâm quá nhiều cái này sẽ không thể lưu tâm đến cái khác. Ai ở trong cái room này mà từng làm dâu mà dâu nhà giàu, mà đặc biệt là dâu Huế, dâu Huế đó, chỉ lau mỗi sáng nó dậy mà thay nước trên 18 cái bàn thờ, rồi lau bụi trên 42 cái cây cột gỗ lim, rồi vô dâng trà cho mẹ chồng, nhào vô đó làm dâu, nhằm cái thứ dâu trưởng còn chết dữ nữa. Một là dâu trưởng hai là dâu út, Huế đó cho mày chết. Nó đau chỗ là mang thân người Phật pháp hay vô cùng, mà bây giờ mang thân người mà tự nhiên không có biết Phật pháp hoặc là biết nhưng mà biết cho vui vậy thôi. Bây giờ nhào về đi làm dâu xứ lạ, đem cả cuộc đời đi hầu người ta. Cả cuộc đời chỉ để bận tâm toàn là ba cái chuyện gì đâu không, thì làm sao mà đời nó khá nổi. Tôi biết quý vị ngạc nhiên tại sao tôi đi giảng sâu ba cái chuyện đó. Tôi phải nói cho các vị ớn mà. Tại sao cái cõi mà nhân loại mình, cái cõi mà Nam Thiệm Bộ Châu tu được? bởi vì nó có cái này, cái kia và khi mình có cái quan tâm quá nhiều về một cái chuyện gì đó thì sẽ không lưu tâm đến chuyện khác được. Nhớ, cái đó rất là quan trọng, quan trọng lắm luôn. Cho nên, dĩ nhiên mình tu mình không mong tái sinh nhưng mà vẫn nguyện nếu chưa chứng Thánh thì xin cho con được quay lại cái chỗ nào mà có điều kiện tu học, một chữ điều kiện thôi. Thì trong cái điều kiện đó nó gồm có cái gì: là xã hội, vùng miền, nhà cửa, gia đình, thầy bạn, có cái thầy bạn nữa, bố mẹ, anh chị sẵn sàng tùy hỷ chuyện mà mình thỉnh thoảng vắng mặt 1-2 tuần thiền định, tu học ở đâu đó. Chứ còn cái kiểu mà thương nhau rồi xiết nhau, siết mà siết có nghĩa là giết nhau, đấy, nhớ, là mệt lắm. Tôi có biết một chuyện đó là cái tương lai của mình, mình hoàn toàn có thể bói được thông qua kiểu sống hiện tại của mình. Tôi là ông Sư, tôi không có vợ quý vị biết. Tôi không có vợ, tôi thấy một vài phật tử họ cư xử với tôi, tôi giật mình. Tức là họ hẹn họ tới họ gặp mình, mà họ biết họ không có thời gian nha, họ biết mà họ phải hẹn để chi, để mình đừng có tiếp xúc với ai trong thời gian đó. Mình cứ ngồi mình chờ, mình kiên trinh chờ đợi làm cái hòn đá vọng phu để chờ họ tới. coi ác như vậy đó, phật tử. Rồi họ làm đủ cách để cho họ ngăn sông cấm chợ mình. Họ thương mình mà, nhưng mà họ không biết họ đang gieo cái nghiệp đời sau sanh ra thì cũng có người thương mình rồi nó giam, nó nhốt mình theo cái kiểu đó đó. Mà họ không có biết đó là cái ác. Tôi biết nhiều chuyện động trời lắm, tại Florida. Cái cô A, cô B, cô C, cô F không có thích nhau. Cô A

biết cô B đó là bữa nay đem thức ăn đến cúng dường. Cổ canh me gần tới giờ cúng dường, cổ ra cổ về cổ làm mấy cái ly bánh lọt, bánh lọt sinh tố avocado mà cao khoảng 3 tấc, đem vô cúng cho mấy Sư. Cổ ép cho mấy Sư ăn cho bằng được. Mấy Sư hồn nhiên thơ ngây ăn vô, ăn xong xuôi rồi tới….ăn xong rồi cái bà kia mới đem cơm vô mới biết là nó dội ngang. Quý vị tưởng tượng bánh lọt đường kính nó khoảng hơn một tấc mà nó cao gần ba tấc mà quất hết cái ly đó rồi hỏi ăn, ăn cái gì. Mà nó phá nhau như vậy đó. Trong chùa đó, đạo tràng thanh tịnh đó muôn kiếp nên duyên mà nó phá vậy. Những cái này nè, lắc nhắc, lắc nhắc nó cộng lại, đời sau sanh ra nó đưa mình vào những cảnh lạ lắm, nó lạ lắm. Có nghĩa là người ta thương mình nhưng mà mình thở không nổi. Ở Châu Âu tôi biết nó có rất là nhiều những chateaux, những lâu đài nằm giữa hồ nước, đẹp lắm luôn, có chỗ bán vé có chỗ không bán vé cho coi miễn phí. Mà nếu biết được lịch sử đó kinh hoàng lắm là có những vị bá tước, sau khi rước một cô vợ về đó là an trí nàng vào đó, và cho 300 thằng lính nó canh giữ lâu đài nàng. Lâu đài nàng nằm ở giữa nước nha, nước không, chung quanh là tường bọc, chồng cưng coi như mâm vàng, chén ngọc. Muốn ăn rồng là có rồng, muốn ăn phượng là có phượng, muốn là có. Như vậy quý vị chịu nổi không? Hồi xưa làm gì có wifi, làm gì có internet. Sáng chiều vậy đó cứ đứng vén màn nhìn ra cái hồ nước, nhớ cha, nhớ mẹ rồi hát bài Chim đa đa thôi: má ơi đừng gả con xa. Chứ biết làm cái gì bây giờ. Chồng thương, chồng ghen, đấy. Rồi có những cái hoàn cảnh làm dâu giàu đó không còn biết Phật pháp, không còn điều kiện để mà đi chùa, học đạo là vì ở đâu ra? Là vì cái kiểu, cái tánh tình của anh, anh thích nhốt người ta đúng không, anh thương người ta, anh nhốt bằng tình, OK. Bây giờ anh sẽ vô đây anh làm dâu: Gia đình chồng, mẹ chồng rồi thằng chồng nó thương anh đúng không? nó nhốt anh, nó nhốt bằng cái tình của nó như ngày xưa anh đã từng giam nhốt chúng sanh khác vậy.

Tôi nói giống như lạc đề, không. Tôi quay trở lại, cái đời sống phạm hạnh không dễ có đâu quý vị. Quý vị phải có vô số những điều kiện: Tâm thành, là phải sắt son, thiết tha, và cái cơ thể sinh học của mình phải khỏe mạnh, chứ còn nó bệnh lè è sao tu. Rồi bước ra ngoài rờ quanh phải có minh sư thiện hữu, đấy, tất cả những cái này cộng lại mình mới khá được. Chỉ cần tài chánh anh có vấn đề nè, giật gấu vá vai, làm sáng ăn trưa, làm trưa ăn chiều thì thì tu là tu cái gì? Tài chánh có vấn đề, Sức khỏe có vấn đề, gia đình có vấn đề, đầu óc có vấn đề, nhớ chậm quá, hiểu chậm quá, nhớ dở quá, đấy, nhớ, Ok. Bài kinh này tôi nói tới Tết cũng chưa có hết, nhưng mà đại khái là như vậy. Chúc các vị một ngày vui.